

“Hallo!”

“?!”

“Ik zeg niets.”

“Volgens mij heb je dus wel iets gezegd, maar aangezien we het heden overslaan, neger ik dat bij deze.”

“Misschien kan dat alleen, als dit al vaststaat in de toekomst. Dat het verleden met de toekomst communiceert en het heden er wellicht tussenuit blijft.”

“Of dat alles al vaststaat, als een soort script.”

“Hmm, en wanneer zou dit dan geschreven kunnen zijn, dat script?”

“In de toekomst natuurlijk!”

“Heeft er dan überhaupt iets invloed op dat verleden?”

“Het besef van een toekomst, maar niet de toekomst zelf. We draaien het verleden af met de illusie van een vrije wil. De vrije wil speelt zich in het heden af, het heden, de realiteit is een illusie. Alles is al geweest en herhaalt zich als een cyclus, net als de seizoenen, net als dag en nacht. Dus hoeft er ook geen heden meer te zijn.”

“Hoe kan het verleden zich herhalen als het verleden is en blijft? Zou het niet ergens moeten stoppen dan? Daar waar normaal gesproken het nu zich zou bevinden bijvoorbeeld? Kan een verleden eeuwig zijn?”

“Als je maar lang genoeg ronddraait kan een verleden eeuwig zijn. Inderdaad zou het stoppen bij het nu, vandaar dat het in het verleden blijft.”

“Welke rol speelt de toekomst dan?”

“De toekomst is een spiegel van het verleden. Je komt er dus ook niet mee verder. Je kunt er alles achterstevoren mee terugkijken, als een eeuwige film die je terugspoelt.”

“Maar als je terugspoelt is er toch een beginpunt vanwaar je terug begin te spoelen?”

“Nee, een spiegel heeft geen beginpunt. Een spiegel is een reflectie, een terugkaatsing van dat wat is. Op het oppervlaktewater is zelfs de spiegel onzichtbaar.”

“Hoe kan zich leven afspelen, als alles zich in het verleden afspeelt? Ademt het leven niet het nu?”

“Het verleden is onbewust. Het verleden kan niet ingrijpen. Het verleden is. Alleen vanuit het nu kun je terugkijken naar het verleden. In het verleden kan je geen kant op, het is namelijk al geweest. Je kunt niet voor- of achteruitkijken. Niet voor-of achteruit denken. Je kunt het alleen afrollen, zoals een rat in een renmolen, maar dan eeuwig.”

“Wanneer speelt zich deze dialoog dan af? Heeft hij al plaatsgevonden, of is hij naast het script gevallen, desnoods in het nu blijven hangen?”

“Deze dialoog bestaat niet en is niet in het plan opgenomen. Hij bevindt zich in een andere dimensie, het nu, die zijn eigen cirkels draait, los van het verleden en toekomst.”

“Dus als ik in het verleden wil blijven, moet ik nu stoppen met lezen? Hoe kom ik überhaupt in het verleden terecht overigens?”

“Het nu voegt toe aan het verleden, dus daar blijf je uit weg. Een oplossing zou kunnen zijn in gedachten verzonken te zijn en niets meer te ondernemen. De eeuwige film van het geheugen te bekijken.”

“Is het niet zo dat het geheugen ook verandert? Herinneringsverfraaiing, subjectiviteit, valse herinneringen..”

“Dat doet het nu. Dat doet het ouder worden in het nu. In het verleden blijft alles hetzelfde.”

“Wie herinnert zich het verleden dan en waar is het gebeven?”

“Het hangt in de lucht, het is een dikke massa en staat los van personen. Je kunt het je herinneren, maar je kunt er ook in verblijven. Het is een dikke massa, een soort data-base. Het is ook niet lineair, zoals het heden. Er gebeurt vanalles tegelijkertijd.”

“Bestaat er tijd in het verleden dan?”

“Nee, alles hangt van associaties aan elkaar en kan op ontelbare verschillende manieren afgespeeld worden. Toch blijft het hetzelfde.”

“Waar blijft deze dialoog dan, als hij niet aan het verleden toegevoegd wordt?”

“Hij blijft in de toekomst, als een onuitgevoerd script.”

“Kan ik hem wel teruglezen dan, als ik zou willen?”

“Nee, hij reist mee met het nu. Het is als een trein die je gemist hebt. Jij blijft achter op het perron en de dialoog reist mee met de trein. Je zult hem nooit meer in kunnen halen.”

“Hmm.. Als de dialoog meereist met de trein, terwijl ik achterblijf, kan iemand hem dan horen?”

“Hij zal altijd voor je uit blijven snellen, in een tempo dat jij niet bij kunt houden, dat niemand bij kan houden.”

“Kan ik het ook niet bijhouden met de gedachtensnelheid?”

“Jawel, met gedachtensnelheid zou je hem in kunnen halen. Er is dan echter niemand met wie je de dialoog zult kunnen houden, want ik ben daar niet. Je zult hooguit je eigen tekst terugvinden.”

“Zou ik de dialoog dan ook met mijzelf kunnen houden?”

“Ja, dat kan. Natuurlijk kan dat.”

“Laten we dat doen dan.”

“Zei je iets?”